

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **Z.S.**, zast. JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Polní 92, 639 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.6.2011, č. j. OAM-176/ZA-ZA06-ZA12-2011,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28.6.2011, č. j. OAM-176/ZA-ZA06-ZA12-2011 se zrušuje pro vady řízení a věc se mu vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**
- III. Odměna zástupkyně žalobce JUDr. Jany Kuřátkové, advokátky se sídlem Polní 92, v Brně, se určuje částkou 2.880,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti od právní moci rozhodnutí.**

Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, podal dne 13.6.2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, protože má strach o svůj život, bojí se pronásledování ze strany policie.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28.6.2011, č. j. OAM-176/ZA-ZA06-ZA12-2011, byla uvedená žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů.

V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu. Vytkl žalovanému, že nesprávně použil § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a porušil § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodnutí není přesvědčivé, nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti, žalovaný se nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Nevypořádal se rovněž s námitkami ohledně nebezpečí, které žalobci hrozí po případném návratu v zemi původu dle § 14a zákona o azylu a rozhodnutí neobsahuje v tomto směru ani hodnotící úvahu. Porušil i čl. 8 Směrnice Rady 2005/85/ES, jelikož si v řízení neopatřil přesné a aktuální informace ze země původu ohledně jeho situace po případném návratu. Žalovaný také pochybil pokud v případě žalobce nepoužil pravidlo non-refoulement. Poukázal na čl. 10 Ústavy ČR a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Konstatoval, že postup žalovaného byl nezákonný, pokud se nezabýval rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, příp. uplatněním zásady non-refoulement.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve věci rozhodl na základě řádně zjištěného stavu věci, dal žalobci dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. Obstaral si dostatečné podklady, se kterými žalobce seznámil a umožnil mu se k nim vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění. Z odůvodnění rozhodnutí je pak zřejmé, jak se s výpověďmi žalobce i použitými podklady vypořádal. Odchod žalobce z vlasti nebyl motivován žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu a rovněž jím namítané obavy z návratu nelze podřadit vážné újmě, jak má na mysli § 14a téhož zákona. Žalobce se obává jednání soukromých osob, které nejenže nemá žádnou souvislost s azylově relevantními důvody, ale i s ohledem na minimální intenzitu (žalobce se nikdy reálně s ohrožením na své svobodě či životě nesetkal) ho nelze považovat za způsobilé vyvolat opodstatněné obavy z pronásledování. Je rovněž zřejmé, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli, kdy již neměl pobyt v ČR legalizovaný dle cizineckého zákona. Správní orgán si obstaral podklady ze kterých vyplývá, že žalobce má možnost vyřešit svoji situaci pomocí prostředků, které mu poskytuje právní řád jeho vlasti.

Soud zjistil, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem ve smyslu § 76 odst. 1 s.ř.s., proto ve věci nenařizoval jednání, byť žalobce o nařízení jednání žádal.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce, občan Ukrajiny, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 13.6. V ČR žije od roku 2004, je jeho cílovým státem. Přicestoval sem legálně prostřednictvím firmy, která nabírala na Ukrajině pracovníky pro práci v ČR a vyřídila mu pracovní vízum. Vízum si prodlužoval, potom měl ale úraz, dostal se do nemocnice, vízum mu skončilo a nestihl si ho prodloužit. Přátelé mu poradili, aby požádal o mezinárodní ochranu. Ukrajinu opustil ze strachu o život. Po změně vlády byli zaměstnanci firmy, kde pracoval jako kurýr, pronásledováni. Jeho kolegu z firmy někdo zbil a vyhodil na okraji průmyslové zóny. Domnívá se, že to bylo kvůli tomu, že jeho firma konkurovala jiné firmě, která byla financovaná policií. Sám sice konflikt s policií neměl, ale

ze strachu opustil zemi. Sdělili mu, že pokud zůstane ve vlasti, tak zmizí. nyní policisté povýšili a dostal varování, že v případě návratu do vlasti již nebude moci nikam odjet. Když byl na území ČR, dostal varovnou SMS zprávu z neznámého čísla. Myslel si, že jde o nějaký žert, ale když zmizel kolega z práce, tak se začal obávat reálného nebezpečí. Během svého pobytu v ČR vycestoval pouze na krátké návštěvy své vlasti a také byl u svého otce v Izraeli. Na Ukrajinu se vracel kvůli nemocné matce, poslední tři roky tam již nejedí, protože má obavy, že kdyby ve vlasti šel po ulici, tak ho někdo „hodí“ do auta a pak ho „hodí“ do nějakého dolu. Netuší proč ho pronásledují a nerozumí tomu.

Žalobce byl dne 28. 6. 2011 v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady, které žalovaný opatřil pro rozhodnutí ve věci. Jednalo se o informaci MZV č.j. 111193/2009-LPTP, ze dne 29. 7. 2009, informaci MZV ČR č.j. 106362/2 z 13. 5. 2009, informace MZV, č.j. 12987 1/2010-LPTP ze dne 19. ledna 2010 a s informací obsažené v infobance ČTK — „Země světa, Ukrajina“. K informacím se nijak nevyjádřil a nežádal jejich doplnění.

Žalovaný žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V odůvodnění uvedl, že z výpovědí žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných. Zdůraznil, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Protože žalobce vytkl žalovanému, že k zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu došlo v důsledku porušení procesního předpisu, musel se soud zabývat tím, zda k tvrzenému porušení procesního předpisu v postupu žalovaného skutečně došlo a pokud se tak stalo, zda taková vada řízení mohla mít za následek nezákonnost či nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, popřípadě, zda v dané věci nejsou jiné procesní vady, které žalobce nemohla bez své viny uplatnit a které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný řádně zjistil a vyhodnotil skutkový stav, pokud se týká § 12 a § 14a zákona o azylu. Soud se plně shoduje se žalovaným v tom, že nebylo zjištěno, že by žalobce byl pronásledován z důvodů taxativně stanovených v zákoně o azylu. Nebylo zjištěna ani možnost, že by byl reálně ohrožen vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Jak žalovaný zjistil, v případě problémů jak se soukromými osobami, tak i policisty má žalobce možnost své problémy řešit za pomoci kompetentních orgánů své vlasti. V této souvislosti si žalovaný opatřil pro rozhodnutí rovněž dostatečné další podklady – informace o zemi původu žalobce. Jednalo se o informace aktuální, svým obsahem se vztahující k tvrzením žalobce.

V žalobě se žalobce domáhal uplatnění zásady non – refoulement vůči své osobě. Z čl. 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z r. 1951, publikovaná pod č. 208/1993 Sb. Podle čl. 33 odst. 1 této úmluvy „žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli

způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“ (zásada non-refoulement). Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Muselo by se tedy jednat o osobu, která „se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodu příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti“. V řízení nebylo zjištěno, že by žalobce mohl být uprchlíkem ve smyslu této definice. Soud v tomto směru poukazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č.j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999Sb., o azylu má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.“

Důvodnou však je námitka žalobce, že rozhodnutí žalovaného je nepřesvědčivé a došlo tak k porušení §68 odst. 3 správního řádu.

Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 5 Azs 6/2010-107 ze dne 25. 1. 2011, publikovaný ve sbírce NSS pod č. 2289/2011, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“

V předmětné věci se však žalovaný zabýval vyhodnocením žádosti žalobce pouze z hlediska §12 a §14a zákona o azylu. Neuvedl, proč nepřichází v úvahu udělení mezinárodní ochrany dle ostatních ustanovení zákona o azylu a rozhodnutí je tudíž tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

Vzhledem k uvedenému soud rozhodnutí žalovaného v souladu s §76 odst. 1 písm. a) zrušil bez jednání pro vady řízení.

Žalovaný se v dalším řízení bude zabývat vyhodnocením, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech ustanovení zákona o azylu. Soud připomíná, že žalovaný je v souladu s ust. §78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, uvedeným ve zrušujícím rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, náklady řízení mu však nevznikly.

Žalobci splňujícímu podmínky § 35 odst. 8 s.ř.s. ustanovil soud na jeho žádost zástupcem advokátku, která poskytla žalobci jeden úkon právní služby. Ve smyslu citovaného ustanovení v tomto případě platí náklady spojené se zastupováním stát a pokud je zástupcem advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměna za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního předpisu. Právní zástupkyně doložila osvědčení o registraci plátce DPH. Soud určil odměnu částkou 2 100,- Kč, režijní paušál částkou 300,- Kč, celkem 2 400,- Kč kterou zvýšil o DPH ve výši 20% na částku 2 880,- Kč. Jednalo se o 1 úkon právní podle vyhlášky č. 276/2006 Sb., §9 odst. 3 písm. f), §11 odst. 1 písm. b), §13 odst. 3. Konkrétně se jednalo o přípravu a převzetí zastoupení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. ledna 2012

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně